

ON ÉS EL GOLIAT?

El prodigi va ocórrer un dia de març en què la banda sonora del repic de la pluja sobre les terrasses del palau componia una melodia compassada i harmònica, com si una orquestra celest estiguera tocant un concert coral per als habitants inanimats d'aquelles humitejades sales.

Havia esperat tant aquell moment! El despertar va ser suau, el contacte amb el seu tou del dit fou com una guspira d'emoció. La meua vida havia estat des de l'arribada al palau d'una apatia absoluta, d'una total indiferència. Jo que havia suposat un punt d'inflexió en la concepció escultòrica!

I ara ja havia perdut la poca autoestima que em quedava, malgrat l'admiració que hom sentia per les exactes

proporcions del meu cos, havia estat relegat a una monotonia de mirades fixes, que lascivament recorrien el meu cos nu, alguns atentament i minuciosa deixaven anar un batec d'excitació, mentre que altres grollerament sols fitaven el meu òrgan sexual i de seguida se'ls pintava a la cara un somriure burleta, que no encertava a comprendre, donades les meues equilibrades perfeccions. Els meus membres restaven tenallats per la fredor de la sala, sol amb el capell i les botes obertes als peus, abillament més propi d'una escena eròtica d'alcova, una disfressa vulgar, però que tanmateix sempre havia excitat el Charles, que comentava ardorós el contrast entre els exigus complements guerrers i la sensible nuesa extrema.

L'odiava, tan amant i protector de les arts com aparentava i fent-me patir els escarnis més terribles i les mirades més obscenes en aquelles jornades de mercadeig infame, simposis i avorrides sessions acadèmiques, intel·lectuals sense espurna, col·leccionisme arqueològic sense trellat ni forrellat protagonitzats per diletants aficionats: forja, vidre, mosaic, llibres, tapissos, pintura, escultura... Una amalgama sense filtre, un totum revolutum que freqüentava les sales principals.

I va ser per això que aquell tou del dit em transmeté una energia inusitada, un punt d'ignició que començà com una flama tèbia i a poc a poc es va estendre pel meu cos com un incendi que anava abrasant cada centímetre del meu metre cinquanta-vuit de fred metall: la vida.

La simbiosi es va fer pausadament, va anar fonent-se amb mi lentament. Aquell turista jove era prim, la mateixa alçada, edat, complexió... És com si ell fora una altra còpia exacta, però humana. Era això possible? Tant feia. Era una ocasió única. Quan l'acoblament dels cossos es van completar vaig esperar la nit, quan la foscor s'engolia el palau, per eixir de mi, per fugir d'aquesta presó daurada absurda en què s'havia convertit aquella sala en la qual, si bé tenia una posició central, preferent, era immensament infeliç. Necessitava un altre al·licient. Ansiava repetir la gesta. Desitjava amb totes les meues forces tornar a sentir la febre de l'heroisme. Havia de retrobar el

Goliat.

Què hi feia un símbol de la puresa del classicisme en aquella sala neobarroca horriblement recarregada? Retaules gòtics, mosaics bizantins, obres xinesques i altres exotismes s'hi barrejaven i maculaven la meua castedat neoclàssica. Què hauria dit el Ramon, el Santiago, el Pere o el mateix Miquel si veren en què s'havia convertit el seu temple? Que lluny quedaven aquelles festes modernistes tan exquisides en el gust! Tot estava perdut, i això em desconhortava.

I bé, doncs llavors va arribar el tacte del seu dit relliscant per la meua suau pell marró vermellós, com la sang coagulada d'una ferida mortal, com la que impregna la sola de la meua bota que continua xafant eternament el cap seccionat del gegant, presoner de la meua victòria. Sí, llavors, la seua mirada amatent em va omplir l'ànima d'esperança, fins ara buida i acomplexada en una majestuosa sala daurada que em recordava la meua falta de noblesa metàl·lica. Era fruit d'una aliatge.

Ho sé, que jo sols puc aspirar a una existència mísera i menyspreable. D'una banda, el meu origen humil, un pastor; de l'altra, la meua natura replicant. Sí, sóc una còpia, un paradigma impostat, i estic condemnat a conviure amb la manca d'autenticitat, a ser el delicat reflex d'un altre a l'espill, la bella distracció d'un tosc imitador. Mai podré aspirar al toc de distinció que atorga ser únic.

I així vaig alliberar la passió fins ara continguda, vaig saltar amb vehemència al terra, en un rampell m'enfilí per les escales i en arribar a aquell espai de dalt vaig quedar extasiat. Era possible tanta bellesa? Allò sí que era ma casa, aquell espai obert amerat d'un classicisme corprenedor. Les pedres cenobials, les columnes claustrals simètricament alineades em recordaven les galeries florentines. Les parets de taulells d'animals i de viandes diverses i exquisides de l'antic hospital em van obrir la gana. Vaig trobar en un bagul un uniforme del personal del museu i me'l vaig enguantar. Vaig guardar la fona i la pedra a les butxaques, vaig baixar les escales apressadament, concedint sols uns minuts de repòs al racó de la calma. Ara sols em restava amagar-me a prop de l'entrada i en obrir les portes el diumenge esperar el moment oportú, era ja horari de primavera.

Quan aquella dona de mitjana estatura i ulleres va aparéixer, aprofitant que el xic jove que l'acompanyava estava ajupit cordant-se la sabata, em vaig escolar pel carrer Fenollar avall, passant per sota el pont que uneix el museu de Terra amb el de la Mar, el qual era construït sobre les roques i, a mode de far o talaia de guaites oferia les millors vistes de la fusió de la mar amb el cel.

Em vaig acostar a la vora de la mar i no recorde quant de temps em vaig quedar observant l'arrogància de les ones efímeres, dues gavines es batien en duel de mirades mentre l'escull esmolava el temps i el vent es girava tòrrid, ponent. Som mar i a la mar hem de tornar, pensava, mentrestrant el rellotge d'arena es capgirava i m'assaltava l'ancestral consciència de mortalitat. Era migdia, hora de marxar, d'abandonar la visió amniòtica del blau, immens, salat, prenyat d'incerteses.

Havia de tornar a matar el Goliat, a demostrar que els gegants tenen peus de fang, que podem enfrontar-nos-hi i véncer, retrobar la redempció. Vaig estar caminant durant hores preguntant ara i

adés a la gent *Sabríeu dir-me, si us plau, on és el Goliat?* Estava preparat, faria servir l'agilitat i l'habilitat, enfront de la força i del volum. Vaig veure un gegant ros que duia sandàlies, mitjons blancs i alts i una túnica blanca que posava "Now it's time to Sitges" en roig, acompanyat d'una dona també rossa i dos nens pèl-rojos i entremaliats. Vaig preparar la fona. Seria el Goliat? Parlava una llengua estranya, que no semblava filisteu, i reia. Em va oferir la mà, duia la barba tacada d'una salsa blanca pudenta, així que vaig concloure que no podia ser ell i ho vaig deixar córrer.

Van passar dies sense trobar ni el més llunyà vestigi del Goliat. Se m'esgotava el temps i un dia, al Passeig de la Ribera, vaig albirar una imatge familiar, els personatges d'aquelles estàtues eren rostres propers i amics. El Ramon i el Santiago! Quan em van veure es van emocionar, vam estar parlant del passat gloriós, d'aquells anys de principis de segle en què vam ser tan feliços, de la vida animada que tenien al passeig. Quan els vaig preguntar si sabien on era el Goliat van fer una ganyota. *Hi ha molts Goliats, David, és complicat acabar amb ells, et portaria tota una vida: els bancs, les multinacionals i els oligarques que les controlen, les grans empreses contaminants que es resisteixen a deixar el monopoli o transformar-lo, els mitjans de comunicació oficials, Amazon...*

Caminant per l'arena vaig perdre la noció del temps, la petjada que s'afonava i deixava un rastre efímer em va recordar tot allò que jo vaig pensar que mai podria ser i que ara assolía, la mortalitat. Un deix amarg em va pujar a la boca. Estava segur del que feia? Era encara un joveçol, un adolescent pur que tenia una vida per davant. Em venien al cap fotogrames difusos i no acabava de concretar què hi havia realment del personatge que encarnava en mi. Aquell moment de terror i serenitat, la pedra a la fona, el colp al front del filisteu, dos metres i mig que cauen en terra, la sang abundant. Israel enyorada. I després la rauxa violenta, l'espasa, el tall transversal al cap, la glòria de l'heroi sempitern, el símbol que tot es pot, que no hi ha victòria impossible, l'esperit del quattrocento és en mi. Sóc l'instrument diví elegit per Jahvè per reordenar el món i fer justícia.

Llavors vaig col·locar el roc a la meua estimada fona, vaig tensar-la al màxim i la vaig llançar contra el cristall d'una entitat bancària que resava: "Fes-te gran i fort, vine amb mi".

Ja de nou al claustre, abans de retornar a la sala daurada, a la rutinària immortalitat, sols vull retenir la visió de la mar, els punts titil·lants de llum i el camí argentat de lluna reflectit que em recorda aquell moment de clímax romàntic:

- *El mar i el cel, com tu i jo, són dos punts bruts que mai no es troben.*

- *El mar i el cel, a l'horitzó, són dos que es troben i es confonen. Viuré esperant una altra nit...*

Blai Carles Villa Català

